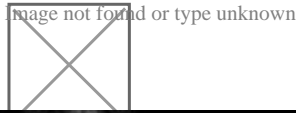

Η ψυχολογία της κρίσης: Η κρίση σαν ευκαιρία εξόδου από το άγχος και την θλίψη

/ [Πεμπτούσία](#)

Βλέπω σχεδόν παντού, στα πάρκα, στα καφενεία, στις πλατείες, στο μετρό και στο δρόμο πρόσωπα αγέλαστα, σιωπηλά και πένθιμα. Μια σιωπή που περισσότερο βρυχάται υπόγεια, αρθρώνει βουβά, θέλει να μαρτυρήσει ένα ασαφές παράπονο του οποίου η οξύτητα χαρακώνει τις ψυχές: τα χρόνια της «ανεμελιάς» παρήλθαν, λένε οι πολλοί.

Ποιας όμως ανεμελιάς, αναρωτιέμαι; Δεν χρειάζεται να είσαι ψυχολόγος για να αντιληφθείς πως εδώ και πολλά χρόνια -τόσα όσα χρειάζεται για να αρχίσει να απελπίζεται η ψυχή- ζούμε, στην πλειοψηφία μας, αναβάλλοντας καθημερινά την αληθινή ζωή!...

Απολαμβάνουμε μια δάνεια ευδαιμονία, τόσο πληθωρική όσο και απατηλή. Απατηλή, γιατί σκόπευε -και το πέτυχε- να αποσύρει απ'την συνειδητότητά μας την όποια μνήμη του ζωντανού & ζωοδότη πόνου, σαν να είναι ένα συστατικό της ζωής, όχι μόνο άχρηστο, αλλά και επιβλαβές. Αυτού του πόνου, που πάντα φωλιάζει & φωνάζει μέσα σε κάθε υγιή ανθρώπινη καρδιά. σε κάθε ανθρώπινη καρδιά, που λαχταράει να χρησιμοποιήσει τον πόνο -μικρό & μεγάλο- σαν ευκαιρία για να ξεσκεπάσει και να αποτρέψει τον κατήφορο της θανατηφόρας λήθης,

αναζωπυρώνοντας την φλόγα του έρωτα -που συνήθως λανθάνει- και να οδηγήσει την ζωή στον ανηφορικό δρόμο της μεταστροφής: στην μετάνοια.

Τώρα, αντί να δούμε -με την βουλιμία κάποιου που του έλειψε για χρόνια ο έρωτας- την αληθινή ευκαιρία που μας χτυπά όλο και δυνατότερα την πόρτα, τώρα που το ανορίοτο διάλειμμα της ατομικής & συλλογικής μας λήθης επιτέλους τείνει προς ένα τέλος, εμείς, λες και επιθυμώντας- ως αμετανόητα μαστουρωμένοι χρήστες εθιστικών ουσιών- να παρατείνουμε τον ληθαργικό μας ύπνο, μένουμε και θωρούμε αμήχανα, αποσβολωμένοι τους «χειρισμούς» των πολιτικών μας «ηγετών».

Επιμένουμε πεισματικά να θεωρούμε την κρίση της ζωής μας ως ένα αποκλειστικά πολιτικό-κοινωνικό και οικονομικό γεγονός. Και την επίλυση του προβλήματός μας την εξαρτούμε από την παρατεινόμενη δανειοδότησή μας, ή την ηθελημένη μας πτώχευση... Θέλουμε να αρνούμαστε πως η πτώχευση έχει ήδη συμβεί εδώ και πολύ, πολύ καιρό. Και εθελοτυφλούμε στο γεγονός ότι αυτή η «πτώχευση» δεν είναι το πρόβλημα, αλλά, αν αξιοποιηθεί κατάλληλα, είναι η λύση στο πρόβλημά μας...